

Тогава ще идемъ въ гората, ще замръкнемъ изъ *гъсталацитѣ*, не щемъ можемъ да намѣримъ рѣката, и тамъ ще се изгубимъ. Даже ако намѣримъ рѣката, пакъ има една спънка: какъ ще я прѣминемъ, ако тя е широка и бързотечна?

Третъо, ако даже прѣплуваме рѣката, пакъ не е тѣй лѣсна работа да грабнемъ малкитѣ мечета отъ майка имъ. Мечката ще ни нападне, и ние вмѣсто щастие ще умрѣмъ за нищо.

Четвърто, ако ние грабнемъ нѣкакъ малкитѣ меченца, пакъ не ще можемъ безъ почивка да ги занесемъ до върха на гората. Ала най-важното още не съмъ казалъ: *Какво щастие ще намѣримъ ние въ тази кѣща?* Може би тамъ ни чака такова щастие, каквото никакъ не ни трѣбва.

— Споредъ мене, не е така, казалъ малкиятъ. Току-тѣй не е писано това на тази плоча, и цѣлото писмо е много ясно. Ние трѣбва да отидемъ по тѣзи причини:

Първо, нѣма да ни сполѣти никакво зло, ако се опитае.

Второ, ако ние не отидемъ, другъ нѣкой ще прочете написаното на тази плоча и той ще стане щастливъ, а ние ще лапаме мухитѣ.

Третъо, догдѣ се не потрудишъ на този свѣтъ, нѣма да добиешъ нищо, което да те зарадва.

Четвърто, не искамъ най-послѣ да мислятъ хората, че азъ се боя отъ нѣщо.

— Слушай, братко, казалъ по стариятъ.

И пословицата казва: „Който търси много, изгубва и малкото,“ още:

„Не изпускай питомното, за да гонишъ дивото.“

— Азъ пъкъ съмъ слушалъ, добавилъ мал-